

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 7. JULIJA 1939.

ŠTEV. 43.

Protestantska Švedska o Piju XI. in o katoliški Cerkvi

Glasilo konservativno luteranskih Švedov, »Nya Daligt Allehanda«, je posvetilo Piju XI. sledeči članek:

SILNO ČUSTVO POPOLNE SPOŠTLJIVOSTI

Sv. oče je v resnici umrl!

Kaj naj to za nas protestante pomeni? Časi so se spremenili. Ob tej vesti bi bili na Švedskem svoj čas ravnodušno skomignili, danes pa vzbujajo v vseh Švedih, kristjanih in ne-kristjanih, silno čustvo popolne spoštljivosti: čustvo, da je svet postal revnejši.

Papež Pij XI., Achile Ratti, ni bil samo vladar nad več sto milijoni katoličanov in 261. predstavnik tiste dinastije, ki v silnem toku časov nudi edinstven primer neminljivosti, med tem, ko se ideologije menjajo, carstva vstajajo in propadajo in se običaji in mišljenja menjavajo.

V tem mraku, ki z vedno gostejšo temo zakriva svet, si se mogel zanesti na tega vladarja, najzvišenejšega med vsemi, ki je znal govoriti spravljive in krotke besede, ki se pa tudi ni bal zaklicati, če je bilo treba: »Poberi se Satan!«

Piju XI. se je posrečilo, da je zgradil mostove, ne samo čez jarke, ki ločijo med seboj kristjane raznih izpovedi, a premostil je tudi brezno, ki loči kristjane od nevernih.

OHRANITEV KATOLIŠKE CERKVE ZADEVA VSEH KRISTJANOV SPLOH

Vsi narodi zapada so si edini v globokem in svečanem spoštovanju pred njegovo osebnostjo in njegovim delom... Danes more kristjan švedske državne Cerkve javno izpovedati, da smatra ohranitev katoliške Cerkve kot trenutno najvažnejšo zadevo krščanske kulture sploh. Ko valovi poganstva butajo čez svet, ko povsod triumfira živinska krvočnost, bi moral biti slep, kdor ne bi priznal, da katoliška Cerkev v svojem boju proti barbarstvu brani tudi našo lastno krščansko svobodo. Tudi protestant ve: zdaj ne gre samo zate, zdaj ne gre več za razlike v naših nazorih.

Resno in mirno, poln življenjske in svetske izkušnosti, ponosno in ponižno je stari papež oznanjal krščanski evanglij.

TO SO BILI PAPEŽI!

Katoliška Cerkev je imela v naši dobi celo vrsto izrednih ljudi. Ta tradicija se zdi, da na izreden način nasprotuje sicer splošno veljavnemu mnenju, da se svet vlada z malo modrostjo. To so bili papeži!

Joachim Pecci, imenovan Leon XIII., čigar krotki, ironični smehljaj je spreobračal estetike 19. veka;

Jožef Sarto, imenovan Pij X., svet in pobožen kakor otrok;

veliki aristokrat Jakob della Chiesa, Benedikt XV., čigar diplomatski naporji med svetovno vojsko sicer niso mogli privedi do miru in sprave, ki pa so mu vojni gospodje pozneje kot edinemu moralni priznati, da je govoril besede resnice in miru;

in končno Achile Ratti, ta tako učeni knjižničar in navdušeni prijatelj prirode, ki je Italiji in svetu rešil križ in njegov pomen.

IN KAKŠNI DRŽAVNI TAJNIKI!

In kakšni državni tajniki. Rampolla, Merry del Val, Gasparri, Pacelli. Motil bi se, kdor bi glavni poudarek polagal na učenost, izkušnost, diplomatsko umetnost. Bodi pomen teh sposobnosti še tako velik, glavni poudarek se mora polagati na moralno ozračje. Bili so to možje, ki so se odrekli družinski sreči, uspehom in uživanju, se podvrgli trdi disciplini in strogi asezi, da bi pred vsemi spoznali svojo pokorščino Gospodu in Kralju, pred čigar sodnim stolom velja več kot vsako drugo dejanje spo-ved skesanega razbojnika.

PIJ XI. JE BIL VELIK

Če merimo s človeškim merilom, je Pij XI. velik. Ni rekel ene besede, ne izdal enega odloka, ne storil enega sklepa, ki ne bi bil dobiček za Kristusovo Cerkev. Jasneje kot vsi drugi je svetu povedal resnico.

Je ideal, ki ni verski, ampak čisto človeški, in ki mu je dal nekdo izraza v teh-le besedah: »Kakor kralj se mi zdi ta stari mož, ki tako zmagovito, tako zavidanja vredno koraka k cilju svojega življenja, k cilju svojega romanja.« Le redko vidimo ta ideal uresničen. Pri Piju XI. so te besede resnica. Nosil je škrlat; če bi ga ne bil nosil, bi morali reči, da ga je zaslužil.

Ne priporočajte nobenega sodelovanja s komunisti

»Ob tej priliki sami kardinali opominjajo vernike, da se varujejo kakršnih koli knjig, dnevnikov, revij in ostalih časopisov, ki priporočajo — zlasti pod pretvezo sodelovanja pri karitativnem delu — sodelovanje katoličanov s pripadniki komunizma«

Dekret sv. oficija z dne 8. junija 1936.

NAŠA POT XIX. stran 204.

Tajni samostan v Sovjetiji

ZAPUŠČENA HIŠA

V okolici zelo boljševeškega mesta Kalinina se je nahajala zapuščena dvonadstropna hiša s predrto streho in z razbitimi okni. Pred petimi leti se je ponudila neka starka, da jo vzame v najem za svoja dva vnuka in njihovi ženi.

Čez nekaj časa se vselijo še Makarij Volni, kočijaž star kakih 50 let, Konstantin Grigorjev, bolničar, Peter Čudnov, ulični fotograf, Vasilij Gnutov in njihove žene, ki so bile vse bolničarke. Priselili so se iz raznih krajev. Hišo so ogradili z visoko ograjo, dva dobra psa čuvaja sta pa čuvala to majhno imetje. Tako sta prešli dve leti.

»KOLEKTIVNI DOM«

Po dveh letih so se odločili stanovaleci hiše, da organizirajo kolektivno zadrugo. Poklicali so predstavnike stranke in drugi dan se je na vratih hiše pojavil mali napis: »Rdeči delavci — kolektivni dom.«

TAJNI SAMOSTAN

Za ograjo in za tem napisom je bil ustanovljen samostan, skrit pred vsem svetom. Predstojnik je postal Grigorjev, ostali so si pa razdelili druge naloge. Tiskali so letake in slike Ivana Kronstadskega, a bolničarke so hodile v bolnišnice obiskovat bolnike. Včasih so mogle razdeliti malo mleka, kak bonbon in neprecenljiv dar v Sovjetiji — malo perila. Včasih so pridobili kako dobro dušo, ki jim je sledila v samostan.

ORGANIZACIJA RASTE

Čez nekaj časa se je zadruga mogla razširiti tudi drugam. Hitro so bile osnovane skupine na udmurtskem ozemlju v pokrajini Kirov, v Tatariji, v Kavkazu — v krajih, ki so bili med seboj zelo oddaljeni. Različne usmiljenke so skrbele za zvezo med njimi. Obiskovale so zadrugo za zadrugo. Istočasno so skrbele za potrebna denarna sredstva te povečane zadruga.

GPU JIH ODKRIJE

To je trajalo pet polnih let. V »Kolektivnem domu« so se že vr-

šile velike skupščine članov te organizacije, ki so se nahajali v različnih mestih Rusije. Po petih letih je zaradi nepazljivosti nekaterih članov zvedela za to Čeka. Samostan je bil likvidiran, živež (dvajset vreč moke, pet sodov olja i. t. d.) zaplenjen in hiša je zopet postala zapuščena.

To pretresljivo zgodbo je napisal sam »Bezbožnik«, za njim pa tudi »Lettres de Rome«. Tako je preprosta slabotna starka s pomočjo nekaterih ljudi, ki jih je sama slučajno našla, mogla pet celih let držati v šahu mogočno Čeko.

GLASOVANJE V CERKVAH

V nedeljo 26. febr. 1939 je prisostvovalo v vseh katoliških cerkvah münsterske škofije dopoldanski službi božji 824.122 odraslih oseb. Od teh je 813.471 z dviganjem roke javno zahtevalo, da se naj mladina vzgaja v katoliških verskih šolah. To znaša 98.70% odraslih obiskovalcev cerkve. 10.651 oseb pa se je vzdržalo glasovanja, a to znaša le 1.3% obiskovalcev.

KOMUNIZEM V OSNOVNIH ŠOLAH

Na zadnjem sestanku antimarksističnega seminarja v Belgradu je neki akademik prebral in komentiral pismo naših komunistov, iz katerega se jasno vidi, da so komunisti organizirali svoje odseke celo že v osnovnih šolah.

Če pa katoličani vzgajajo mladino v katoliškem duhu že v zgodnji mladosti, kar je seveda čisto pravilno, se jim pa očitno, da že v ljudsko šolo vlačijo — politiko.

UMORJENI SPANSKI ŠKOFJE

Pred kratkim je bil obelodanjen seznam umorjenih španskih škofov.

Rdeči so ubili 12 škofov, in sicer škofo iz Almerije, Barcelone, Cuenca, Cadiza, Jaena, Leride, Segorbe, Siguenze, Teruela, dalje apostolskega upravitelja iz Barbastra, pomožna škofa iz Taragone in Ciudad Reala.

Poleg teh sta še neposredno po izpustu iz ječe umrla nadškof iz Valladolida in 94 letni škof na Minorki.

RAZISKOVALCI SV. PISMA NA ANGLEŠKEM

Tudi pri nas šari krivoverska sekta tkzv. »raziskovalcev sv. pisma«. Na Angleškem pa so začeli velikansko propagando proti katoliški Cerkvi, ki ji podtikajo najbolj bedaste načrte. Tako pravijo, da bo spomladi leta 1942. kardinal Hinsley naredil revolucijo in ustanovil klerikalno diktaturo. Istega leta pravijo, da bo čikaški kardinal Mundeleyn v Združenih državah izvedel puč in kot prezident zasedel Belo hišo v Washingtonu. Katoliški listi poudarjajo blaznost teh trditve, ki jih nobeden pameten človek ne more resno jemati.

Socialistično kvarjenje v mehikanskih šolah

Lansko jesen je predsednik Cardenas izjavil, da v Mehiki ni nobenega komunizma, temveč, da se vse delo razvija po demokratičnih načelih. Toda če pogledamo šolske razmere v Mehiki, vidimo, da je resnica ravno obratna. Šolska zakonodaja, organizacija, izbira profesorjev, učni načrt in šolske knjige, vse to nam odkriva velikansko tragedijo, ki grozi doraščajoči mladini.

ZAKONODAJA

Za šolsko zakonodajo je najvažnejši 3. člen ustave, ki določa sledeče:

Vsa državna vzgoja bo socialistična. Iz nje bo vržen sleherni verski pouk in borila se bo proti fanatizmu in predsodkom. Zato mora biti ves pouk tako urejen, da bo dajal učencem razumski in točen pojem o vesoljstvu in socialnem življenju.

Država bo izdelovala tudi vse učne načrte.

Ljudske in srednje šole so samo državne.

Zasebne šole, ki jim more država vsak čas vzeti pravico javnosti, se morajo prav tako točno držati vseh danih predpisov in nastavljeni samo take učitelje, ki bodo ideološko usmerjeni v smislu teh zapovedi.

Poleg tega člena je važen še zakon o podzavljenju, ki grozi z zaplombo vseh tistih prostorov, ki bi služili za kakršenkoli verski pouk.

AKCIJSKI NAČRT

Na podlagi ustave so izdelali splošen akcijski načrt, ki nam točno kaže ustroj socialistične šole:

Za materializem.

Biti mora predvsem znanstvena, ker naj učencem daje stvaren pojem o vesoljstvu, utemeljen na načelih vzročnosti in razvoja. Pokažejo naj tudi, da je izvor vseh socialnih pojavov v materiji.

Zgodovina pa naj poudarja predvsem splošnost razrednega boja. Dalj časa naj se pomudi pri mehiški revoluciji, ki naj jo v prvi vrsti osvetli kot borbo proti duhovščini. Nazadnje pa naj še napove bodočo brezrazredno družbo, v kateri ne bo več izkoriščevalcev in izkoriščancev.

Proti veri.

Šola se mora nadalje z vsemi silami boriti proti »fanatizmu« ter mora ljudstvo osvoboditi od »maličkovanja in praznoverja«, ki človeka ponižujeta.

Za koedukacijo!

Biti mora tudi skupna za oba spola, da se tako olajšajo normalni odnosi med možem in ženo.

Proti katoliškim načelom.

Nazadnje pa mora še dajati učinkovita sredstva za osvoboditev vseh gospodarskih, socialnih, političnih in verskih »predsodkov«.

Na ta način upajo, da bodo otroke dovolj pripravili za življenje v socialistični družbi.

UČITELJI

Ko je bil izdelan splošen akcijski načrt, so si še morali vzgojiti učitelje, ki bi ga izvedli. V ta namen so izdelali več knjig, med drugimi tudi: »Prakso brezverske vzgoje za ljudske šole«, »Razredni boj v mehiškanski zgodovini«. »Spolnost, vera in pouk.« Ta zadnja je že najbolj polna bogokletij in pisana čisto v anarhističnem duhu.

»Kdor hoče moliti Boga, se mora odpovedati svobodi in človeškemu dostojanstvu. Če biva Bog, je človek suženj. Toda človek ima razum, je pravičen in svoboden, torej Boga ni. Katoliške dogme so nesmiselne, ker nasprotujejo naravnim zakonom. Tako na primer uče, da je vsled božje prepovedi zakonska zveza nerazdružljiva.«

Za učitelje so organizirali tudi razna predavanja in tečaje. Opozarjajo jih predvsem na važnost prave taktike. Mesto trenutnega in silovitega napada na vero, ki bi pri »fanatičnem« ljudstvu mogel zbuditi samo odpor, naj se lotijo mirne in metodične vzgoje mladine.

Vsi učitelji so morali podpisati obljubo, da se bodo pri pouku točno držali vseh navedenih smernic glede šole. Ponekod so od njih celo zahtevali pismeno izjavo, da so ateisti in nelzprosní sovražniki katoliške Cerkve.

UČBENIKI

Za šolo so seveda izdali tudi primerne učbenike. V njih razvijajo materialistično pojmovanje sveta in dokazujejo otrokom, da življenje po veri nima nobenega vpliva na vremenske pojave. Razlagajo jim »smešno zvižajo« o nebesih, vica in peklju. Uče jih, da so si kato-

liško vero izmislili višji stanovi zato, da bi z njo mogli izkoriščati nižje. Dalje zatrjujejo, da za moralno življenje vera ni prav nič potrebna.

Tako hujskajo v knjigi za 2. razred osnovne šole (7—9 let):

»Lepe hiše so zasramovanje za revne hiše našega okraja. Nepotrební cerkveni stolpi se dvigajo visoko nad skromne bajte. Zakaj te razlike? Ali delo revežev ni enakovredno?«

V knjigi za 3. razred pa beremo tole:

»Mama misli, da se z molitvami morejo rešiti problemi stavke. Če bi delodajalec to vedel, kako bi se smejal! Župnik, ki ne živi v istih okoliščinah kot mi, ki ne pozna ogorčenosti tistih, ki niso za svoje delo dostojno plačani, ji je nasvetoval, naj se vda v božjo voljo. Ta je pa lepa! Če te hišni lastnik meče iz stanovanja, vdaj se v božjo voljo! Če te delodajalec pusti umreti od lakote, vdaj se v božjo voljo! In vse to iz ljubezni do nekega Boga, ki delodajalcem dovoljuje izkoriščati delavce. To je vse, kar more svetovati človek, ki naj ga imenujemo dušnega pastirja in ki hinavsko daje svojo roko v poljub. Mi mu homo kmalu naši pravi odgovor...«

Take so torej šolske knjige, o katerih je predsednik izjavil, da popolnoma odgovarjajo namenom socialistične vzgoje.

PRVENSTVO MEHIKE V SAMOMORIH

H koncu si bo zanimivo pogledati še uspehe takega pouka. V ta namen pa nam je treba zasledovati v dnevnikih poročila o zločinih: leta 1937. je bilo na 1,000.000 prebivalcev

- v Angliji 4 samomorov,
- v Nemčiji 14,
- v Italiji 20,
- v Združenih državah 83.

V Mehiki 437. Brez dvoma je največ odgovorna šola, oziroma država, ki tako šolo zahteva. Da pa je ironija popolna, je predsednik Cardenas dejal, da je s kulturnim napredkom naše mladine popolnoma zadovoljen.

Priznati dejstva je najplemenitejše dejanje.

Pascal

Tom Playfair

Čaka! je nekaj časa, da bi se prepričal, ali ga kdo posluša, nato je splezal po zidu navzgor tako, da je polagal stopala na komaj znatne razpokline, dokler ni z rokami otipal lesenega stropa. Vrgel je doli tri opeke, ki so mu nudile dovolj široko luknjo, skozi katero je prihajal šop luči.

To delo ga je stalo več dni in noči potrpežljivosti in napora, kajti njegovo orodje je bilo majhno in za tako težko delo nepripravno. Časa je bilo malo, zato se je vrgel s podvojeno silo na delo. Kmalu se je odprtina povečala. Čez pol ure jo je povečal komaj za dva centimetra. Moral je dolbsti še dvanajst ur. Ob tej misli je Hartnett čutil, da mu je srce zatrepetalo. Z vso močjo je pritisnil na rezilo. Rahel tresk in jeklo se je zlomilo. Hartnett je ves prepaden opustil delo in padel na tla, kjer je za nekaj časa obležal kakor brez zavesti. Toda koraki od zunaj so mu vrnil zavest. Hitro se je povzpел na prejšnje mesto, pokrli odprtino in skočil nahlahno na tla.

Ves ostali dan je preklinjal, hodil po ječi gori in doli z vznemirjenimi koraki, s sklonjeno glavo. Često se je vrgel na posteljo kakor iz uma. Končno je prišel večer, in dnevni hrup je ponehal. Proti polnoči, v popolni tišini je prišla Hartnettova ura. Z okovi v rokah se je zopet povzpел do stropa, z vso močjo udaril ob našagani del, ne da bi ga zaskrbel hrup, ki ga je s tem povzročil, kajti to je bilo njegovo zadnje upanje. En, dva, trije udarci, in les se je nekoliko udal. Še en udarec in še eden... in odprtina je dovolj široka. V trenutku je smuknil v kaščo, skočil na tla, švignil skozi vas, prekoračil železniško progo, in se znašel svoboden v brezmejni preriji.

Kam naj gre? To ga je malo zanimalo. Nadvse čuden pojav, komaj je izven ječe, ga prime neka groza. Kdo ga je pognal v prerijsko? Kdo to ve? On hoče zbežati demonu, ki ga zasleduje. Morda je to silni veter mrzle noči, toda on sliši stokanje umirajočega. Vidi pred sabo s strnjeno krvjo pokrito bodalo, maščevalno vpitje množice ga draži, kakor če bi mu bila cela tolpa hudobnih duhov za petami. Nebo grozi, videti ni nikjer nobene zvezde, nečloveške podobe vstajajo pred njim na vsak korak. Ure teko in on hodi vedno naprej brez cilja, mraz in groza mu stiskata zobe. Ob prvem svitanju so njegove sile izčrpane. V sredi široke pustinje je opazil drevo, pogreznil se je pod njim v sneg in padel v težko spanje.

Pustimo tega nesrečnega in se vrnimo k postelji umrlega dečka. Nežne roke ima prekrizane na prsih. Okoli njih se mu ovija rožni venec, ki ga je toliko ljubil. Obraz mu je jasen, ožarjen s sijajem nesmrtnosti. Okrog njega stoje oče, mati, tovariši, vsi začudeni, ko vidijo, da je smrt tako lepa.

Gospa Aldine je rekla: »Jaz bi kar naprej gledala obraz mojega angela, toda v hiši, kjer je toliko otrok in na tako velik praznik je bolje, da ga čim prej odnesemo.«

Pater Middleton je spregovoril nekaj besed v kapeli. Govoril je otrokom o malem Jezusu, o njegovi ljubezni za majhne otroke... »Ko so ga apostoli prosili za zgled, je vzel v roke otroka in ga postavil sredi njih. Ko mislim na življenje našega pokojnega brata, ko se spomnim, kako resno je on skušal posnemati srce svojega Jezusa, moram reči: to je eden izmed otrok, ki ga je naš Gospod izbral in dal apostolom za zgled.«

Počasi in slovesno, z rožnim vencem v roki so pospremili vsi gojenci telo pokojnega na zavodsko pokopališče, dobre četrte ure v prerijsko. Zavod je bil razmeroma še nov in to je bil njegov prvi pokojnik. V trenutku, ko se je sprevod približal jami, je začel na gosto padati sneg. Preden se je obred končal, je postal snežni metež izredno silen. Pater Beakey, prefekt višješolcev, se je vznemiril.

»Otroci,« je rekel, ko so pogrebeli zasipali jamo, »da se mi nihče ne oddalji. Nevihta utegne biti huda, gorje onemu, ki bi se izgubil v preriji. V vrsto po trije in hodimo za vodnikoma.«

22. POGLAJVE

Konec nevihte

Ko se je Hartnett prebudil, je padal sneg. Obdrgnil si je oči in z grozo spoznal, da je sam v preriji, sredi divje nevihte.

Skočil je pokonci in se krepko pognal naprej. Kam naj gre? Kako naj to ve? Katero človeško oko, še tako bistro in prodorno, bi moglo predreti slepeči plašč, ki se je raztegnil od neba do zemlje? Toda treba je bilo iti! Ustaviti se, bi pomenilo smrt. Ko se je spustil na pot, mu je segel sneg do gležnjev. Čez eno uro utrudljive hoje je sneg narasel za dober pečenj. Odmev groznih glasov prejšnje noči mu je še napolnjeval ušesa. Zločinec je hitel, kakor če bi mu bilo nekaj legij hudobnih duhov za petami. Več ur je prešlo; končno je klatež dospel do nekega samotnega drevesa. Približal se mu je in spoznal, da je to tisto drevo, ki ga je bil zapustil zjutraj.

Maršal Foch zagovornik guljenja

Uma je treba? Prav zares, treba ga je. Toda predvsem treba volje: trdno usmerjene volje, ki se ne pu-
sti razpršiti.

To je vse: hoteti! Hotimo, pa bo-
mo razumeli in... mogli. Celotni ti-
sti, ki ima le povprečen razum, ki
pa napne vso svojjo voljo proti na-
tančno določenemu cilju in ki vztra-
ja in ohrani svoj duh napet, bo go-
tovo uspel. Vzemi si misel, postavi
si jo, da bo stala pred teboj trdno
kakor zvezda severnica, korakaj za
njo, ne da bi oči le odmaknili! Brez
zagrizenega in pravilno usmerjene-
ga dela ne boš uspel!

*

Bilo je to prvokrat, da sem obi-
skoval cerkven zavod. Kar me je v
Polignac-u najbolj presenečalo, to
je bila najprej požrtvovalnost du-
hovnikov, ki so bili naši učitelji. Pe-
čali so se z nami. Naredili so, da
sem matematične naloge delal čisto
sam, ne da bi me gnali naprej. Bi-
lo je to malo semenišče. Delali so z
gorečnostjo! Bili so starejši, po 17
let. Jaz sem bil star 14, 15 let. Bili
so veliko zrelejši. Garali so kot čr-
na živina. Tiščali so glave v svoje
knjige. Če si jim hotel slediti, si
moral trdo garati. Tega sem se tam
prav dobro naučil. Trdo garati!

*

Prišla sva potem v zavod sv. Mi-
haela. Moj starejši brat in jaz sva tu
našla tovariše svojih let. Tukaj sva
bila midva veliko močnejša kot dru-
gi. Govorili so: »Kako je neki to, da
ta dva mala Focha vse odlike po-
grabita?« Imela sva pač v Poligna-
cu imenitno šolo za seboj!

*

Leta 1869, ko sem prišel v Saint-
Clément (zavod v Metz), sem tam
ostal 6 mesecev. Nisem se mogel
zživeti! Prihajal sem pač od Pire-
nejev... Potem sem se polagoma
privadil. Trda je šla... Toda jaz
sem prišel zato, ker sem delal...
In tam so pridno delali...

*

V zavodu v Metz sem se naučil
delati. Iz vašega zavoda sem ohrani-
l lepe spomine. Delajte! Vi tudi!
Visoki položaji vam bodo dosegli-
vi, toda treba je delati, da do tja
pridete, veliko delati. Pojdite tudi
v vašo kapelo iskat luči, brez katere
ni ničesar.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljublja-
na). Izdaja konzorcij (J. Prešeren,
Ljubljana). Tiska Misijonska tiskar-
na, Groblje - Domžale (A. Trontelj).